

I Juni 1910 rejstes Spørgsmaalet: *Kvinder i Politiets Tjeneste* paa Dansk Kvindesamfunds Fællesmøde. I September—Oktober s. A. sendte Dansk Kvindesamfund et Andragende om Kvinders Ansættelse i Politiets Tjeneste til Justitsministeren, Kbhvns. Politidirektør, Politimesteren paa Frederiksberg, i Aalborg, Aarhus og Odense. Andragendet blev ligeledes sendt til Kbhvns. Magistrat, til Borgerrepræsentationen og til Kommunalbestyrelsen paa Frederiksberg og i ovennævnte Byer.

Siden da er der ansat kvindelige Politibetjente i Aalborg, Aarhus og i Kbhvn. Om end man altsaa ikke har nogen stor Erfaring at bygge paa her i Landet m. H. t. det hensigtsmæssige i Kvinders Ansættelse i Politiets Tjeneste, mener Dansk Kvindesamfund dog at turde hævde at det vilde være baade ønskeligt og nødvendigt at gaa videre i denne Retning. Kvinder har jo med overordentlig stort Held været anvendt i Politiets Tjeneste i en Mængde andre Lande saaledes i De forenede Stater, i Finland, Tyskland, England, Sverige og Norge, og man kan da sikkert gaa ud fra, at Kvinder vil kunne gøre god Fyldest ogsaa indenfor det danske Polit. Samfundet har jo i stedse stigende Grad faaet Øjnene op for, at det staar sig ved at tage saavel Kvindens som Mandens Evner i sin Tjeneste.

Saafermt den ærede Politikommision ikke mener at kunne imødekomme vort Andragende, vilde vi være overordentlig taknemmelig for at faa en Begrundelse af et saadant Afslag til Vejledning for vort videre Arbejde denne Sag vedrørende.

3 Paa Foranledning af samme Udvalg er der den 20. Juli 1917 indsendt Andragende

Til Justitsministeren!

Dansk Kvindesamfund tillader sig herved at anmode den højtærede Konsejlspræsident om blandt Lønningskommissionens Medlemmer ogsaa at udnævne en Repræsentant for de kvindelige Statstjenestemænd.

Vort Andragende behøver næppe nogen anden Motivering end en Henvisning til det stadig stigende Antal af Kvinder, der ansættes i Statens Tjeneste og til den Uoverensstemmelse m. H. t. Princippet om Kvindelønninger, som desværre ofte findes mellem Mænd og Kvinder.

Herpaa er den 22. Juli 1917 indløbet følgende Svar:

København, d. 21. Juli 1917.

I Anledning af Dansk Kvindesamfunds Skrivelse til mig af 20. d. M. skal jeg bemærke, at det er selvfølgelig, at en kvindelig Statstjeneste-

mand vil blive Medlem af den Lønningskomité, som i en nær Fremtid skal nedsættes.

Zahle.

4. Paa Foranledning af det af Fællesstyrelsen nedsatte

Udvalg angaaende Børneforsorg er den 20. Juli 1917 indsendt Andragende

Til Indenrigsministeren.

Dansk Kvindesamfund og Danske Kvinders Nationalraad tillader sig herved med den forestaaende Vinters Vanskeligheder for Øje at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa de trange Kaar, som Verdenskrigen har medført ogsaa for de Enker, som iflg. Lov af 29. April 1913 nyder Understøttelse af Stat og Kommune til deres Børn. Selv om der ved midlertidig Lov af 27. Oktober 1915 er indrømmet saadanne Enker Adgang til Hjælp af Hjelpekasserne og af den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening, vilde vi anse det for ønskeligt og retfærdigt, om den dem tilstaaede aarlige Understøttelse ved en Ændring i Loven blev forhøjet i Lighed med den Forhøjelse, som iflg. Lov af 28. Februar 1917 har fundet Sted med Bidraget til Børn fødte udenfor Ægteskab.

Hvis dette ikke kunde kalde Urinstinkterne frem hos Københavnerinderne, saa betød det ikke mindre end en Katastrofe for Modespekulationen.

— Uendelig er den Gøglets og Arbejdsløshedens Karavane, som trækker fra de af Krigen udmarvede Lande op mod det lille fredsæle Gosen Norden for Østersøen. Først kom Dværgene — ondsindede Kvinder jog dem af Landet; saa kom Hagenbecks Løver og Drommedarer — „Hysterien“ fik ikke Bugt med dem, hvor meget den jamrede op om de mange Høns og Kreaturer, der kunde have faaet Lov at beholde Livet, om Drommedarerne og Elefanterne var sendt samme Vej som Dværgene; og endelig har vi nu de elleve østrigske Modechefer med deres Mannequiner!

Varselfuglene kredser over København, skrigende om Skatter og Paalæg, om Kornmangel og tømte Lagere. Men i Nimbs Lokaler hører man ikke Varselskrigene. Der sidder Kø-

benhavnerinderne med Feber i Blodet og Stanglorgnetten i de dirrende Hænder og stirrer gennem Thedampen og Cigaretrøgen hypnotiserede paa Mannequinerne, som glider mellem Bordene promenerende de Vidundere af Skunk, Liberty, Chiffonvelour, som de selv brænder efter at rive til sig og slynge om Hals og Liv og Hfter. Og bag dem sidder Centralmagternes Gesandtskaber og de hjemlige Modemagasiners Repræsentanter som Dyrtæmmere foran Buret med de op-hidsede Huntigere og lykønsker sig selv og hinanden til Sejren.

Urinstinkterne er vaagnede og fungerer kraftigt; de vendte Kjoler fra sidste Vinter er kun en Drøm, et hæsligt Mareridt, en smuk Kvinde kan faa lige saa mange Kjoler, hun vil, trods Krig og Dyrtid, — og Overskuddet fra Toilettepropagandaen gaar forøvrigt til sultende Kvinder og Børn. Hvem kan saa have ondt af disse Timers Fest midt i al den anden Ked-

sommelighed? —

Der skriger en Fugl udenfor Nimbs Vindu. Det paastrængende Dyr har sat sig paa Murgesimsen og forkynder noget, som ingen af Selskabet lægger Mærke til. Den skriger om den sidste nye Skat paa Smykker, og den varslar mere i den Retning.

Luksusskat paa Silke, Fløj, Kniplinger, Chiffons, Strudsfjer og Pelsværk. Regulering af Kjølebeholdet, af Fodtøjet, af Linnedet, at Hattene.

„Kvinden og Samfundet“ hører det helt ovre i Studiestræde og smiler lumskeligt.

Toilettepressen hører det ogsaa og blegner. Saa aabner den ubemærket Nimbs Vindu og jager Fuglen bort.

Men den vedbliver at kredse over Taget med hæse Skrig, som ønsker den at henlede Offentlighedens Opmærksomhed paa de nye Skatteobjekter.